

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
20
30
40
50
60
70
80
90

Sterfodder

(i Kampen med de 9 Kæmper.)

Sterfodder satte sig ned under Bækken,
Raaben, som Helge ham nys havde skjænkt, (*)
Da den nu faldt ham vel tung over Nakken,
Op paa en Buske den havde han hængt,
Uvefkind's. Troien har og knapped' ud,
Saa saa til Vælte med blottede Kropp.

Var det da Solen, som var ham til Plage?
Ja, du kan tænke hvad Soel her nu var,
Midt udi Sneen han sad under Hage,
Hver af hans Skuldre en Stoe. Snee den har,
Haggelen klara paa hans Ryg, som en Bag,
Medens han Jistappe strejv sig sit Skæg.

Derre var deilig, saa sagde den Gamle,
Nu skal ei Skindtrøstens bidende Smaa
Dyftes saasnart sig paa Nøggen at samle,
Lad nu kun Haglen de Kjaltringer slaae!
Naarre kun ikke mit Sværd blive vaadt,
Snee, Vandet er ei paa Staalet ret godt.

Men om du kuldser, du skjægede Gubbe?
Snart komme de, som vil varme min Kropp;
Skuer du ikke de brandende Stubbe?
Seer du ei Nøggen, som der stiger op?
Naar de nu der hade varmet sig lidt,
Hilse dig vill' de vel ikke saa blidt.

(*) Denne Helge var en Kone's Brud eller Kone,
hvilken den Danske Kong Ladgild havde lovet sin
Søster til Brud, imod at slaas med de 9 Kæmper,
som skulde sættes imod ham; hvilken Kamp Sterf-
odder paatog sig paa Helges Vegne.

Seer du — — der er de dig alt over Hoved! —
Nu! — er det dig, som fra fremmede Strand
Har dig umaget, og Kongesønnen lovet,
At du mod os vilde være hans Mand?
Gode, vi dig finde, her ere nu vi;
Er du nu Mand for os sautilige Ni?

Jal jeg er Manden; — at regne saa note
Siendernes Tal, var ret aldrig min Bus —
Jeg faaer igjen da paatage min Troie —
Troien var stib og glasseret af Jis,
Løs han den Kaster om forbrune Krop,
Jusi som et Sjeld nu han reiser sig op.

Kredsen afmaales, — de faaflagne Tunger
Snart at opstemme nu høre man faaer;
Jo, nu berinde her nu hør de svinger!
Kunde om hys ~~høje~~ den Jodsbøge Ford!
Duggende Sværd, Klæfte tre Gange tre
Blot mod den Gamle! — hør grusomt at se!

Tænker du nu, at ei Gamten dem svarer?
Jo, han dem svarer, saa det giver Klang;
Sværdet og Armen nu ikke han svarer —
Hovedet ser for hans Fodder nu sprang,
Tre er tilbage, vi lang er den Stund,
Alt der de ligge med grinende Mund.

Stribler dog havde ham een af de sidste;
Da han var ferdig, og Leegen var endt,
Bliver dan vaer det han for ikke vidste,
At sia hans Madset lidt galt havde vendt,
Særkodder syntes ei om denne Stads, (*)
Dnsked den derfor igjen paa sin Plads.

(*) Næmlig de adhengende Indvylde og Larme.

5.
Men nu er fuldkommen som før er omspa.
Baade om mig og min Kiæreste med;
Skamme jer alle, som saadant formaat,
Og al Fortrædelighed kommer afsted;
Dog nu jeg troer, i hør jeg end boer,
Saa kan dog al Troskab bestaae i sin Stor.

6.
Men mig er tilgaaet som andre og flere:
Min Kiærest er bleven forloftet og nodt,
At sønderbyde, Kuldkaste, affiare
Den Kiærlighedslenke, som var sammenfyst
Jeg troer den maae nu udleeres af min Hæ,
Den, som jeg tænkte skuld' blive min Brud.

7.
See Saadant forvolder nu Verden omstunder,
De kloge Formyndere, samt Brødre og Slægt,
At raade jers Venner, det er intet Under;
Men see eder fore, betænk dette Værk:
At raade en istra, sin Troe, oprigtig Ja,
Det blir en betydelig Sag paa en Dag.

8.
Det kan J aldrig for Herren besvare;
Næppe kan der besvares for mig.
J tør vel tænke: det har ingen Fare,
Om J dermed kan forspilde mit Liv.
Men tænke jer lidt om; naar J vil være frem;
Behandle jer ikke som J var her dem.

9.
Nof er jeg forargelig for eder alle,
Som jeg og intet vil sørge derom.
Hundrede Maader af Edikke og Galde
Er vel istienket men jeg dog nægtom
De fleste af dem er ei gaaet frem,
Dem maatte omvende tilbage igen.

10.
maae jeg her min Veninde forlade,
om jeg har elsket saa højt som mig selv;
Men om det er til Fordeel eller Skade,
Maae jeg dog sige et kiærligt Farvel;
Tak, Være for mig, ja sige maae dig,
I Verden du aldrig min Kiærest meer blif.

11.
Aldrig kan jeg mig indbilde og tænke,
At du tør nogen Tlid have mig kiær;
Fordi jeg kiender vel alle de Rænker,
Som det forhindrer, at det ej maae skee,
Om du nok gierne vil, som jeg troer dig til;
Det er dog umueligt, min deffligste Sill!

12.
Paa mine Arme du aldrig meer hoiser;
Aldrig jeg Sover nu meer i dit Skød.
Vi maae hverandre forlade med Tiden;
Men vores Venfkab staaer indtil vor Død.
Vinnerne maae endelig saa
Engang adskilles; men Venfabet staaer.

13.
Skal jeg nu dig saaledes forlade,
Skal jeg nu aldrig meer tale med dig,
Skal jeg af alle foragnes og hades,
Skal jeg for Troefkab belønnes med Svig,
Skal du ej meer have mig kiær,
Skal du af Hjertet forglemme mig her.

14.
Da maae jeg sige til Affed og Vale:
Herren forblive dig Troefast og huld!
Herren for alting kan raade og tale,
Herren forandre kan Stene til Guld,
Herren med dig! Herren med mig!
Herren bestandig befaler jeg dig!

15.
Men i den Forhaabning jeg Sindet forandrer,
Og troer at Herren formaaer hvad han vil,
Knapt tør jeg tænke, at nogen kan vandre
Ret saa forsigtig og slet uden Fejl,
At han dog maae et Skamrygte faae,
Hvor arlig han vandrer, dog dadles ham paa.

16.
Entskiøndt mig forhindrer blev Kiærligheds Beje
Formedelst løgnagtige Munde og Snaak,
Dog kan vel Lykken sig en Gang omdreje,
Og Sandhed kan blive opraget til Tak.
Jeg haaber dernest at al deres List
Til intet skal blive; Jeg holder mig frisk.

17.
Hvad kan mig vel skade de gloende Stene,
Som Dievelen kaster i Bejen for mig,
I-krogede Rænker og spirede Grene
Er vel deres Anslag ophidset til Svig;
Dog mig ej skade kan til mindste Haar og Strang,
Hvad enten jeg er paa Søe eller Land.

18.
Hvad skal jeg sige og hvad skal jeg tale?
Hvad skal jeg tænke og hvad skal jeg troe?
Trofkab ej findes men ligger i Dugle,
Løgn og Forredeligheder er stor.
Jeg maae vel troe, at Sandhed ej boer
Paa Jordens Klode; mærk til disse Døe.

19.
Nu ret er forjaget af Lunde og Nigge,
Al Kiærlig Forening og sandfærdig Snaak,
Jeg taler ensaldigt, men troe hvad jeg siger,
At Bitterheds Galde til bunde jeg drak,
Hvorfore jeg maae vel forrigsfuld gaar,
Dog tør jeg paa Sandhed vel prale og Raar.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 2
0 mm
20.
Hof maae jeg beklage min Tilkomst er ringe,
Men derfor bør ingen min Ære belee,
Endfiønt jeg er fattig, bør ingen mig tvinge.
At jeg skal paadrage mig Skiendsel og Spee,
Jeg holder for god min Haand og min Fod,
Min Mund og min Tunge, min Ære og Blod.

21.
At jeg skal blameres af skiendige Siette,
Der raider mig noget forunderligt for:
Eaafremt at jeg kan mig ustraffelig stikke
Blandt fremmed og fiendte mod liden og stor.
Mod fattig og rig og Skiendkasper sig
Jeg Høflighed bærer, samt Ære for mig.

22.
Skal jeg derfor hange min Næse og Gomme,
For at jeg er fattig, og andre er rig?
Er jeg saare ringe, og hine er fromme,
Dog troer jeg at Herren forsyne vil mig
Med dagligt Brod, saa jeg ej lider Nød,
Gud selv skal forsyne mig indtil min Død.

23.
Naar andre sine Midler udsætte paa Rente,
Saa er jeg fornøjet med liden Avans;
Naar andre stor Gave og Indkomster vente,
Jeg lader mig nøje med liden Vacans.
Jeg stoler ej paa, at Rigdom skal gaae
Mig, noget i Hænde, men heller istaa.

24.
Vi kan ej alle af Rigdoms bravere,
Der maae og femme i Fattigdom gaae.
Jeg tør og ej for min Velstand cavere,
At den tilstrækkelig kunde opnaae
Den ringeste Grad, paa dette Blod,
Naape idt jeg sætte paa denne Nød.

25.
Hvad kan vel Rigdom og Penge os nytte,
Naar vi skal gaage fra Verden her ud?
Det kan mod Dødens os aldrig beskytte,
Eller besmykke vor Sager for Gud.
Det kan og ej paa Dødens Vej
Det allermindste os hjælpe. O! nej.

26.
Forgiængelig er dog de prægtige Kinder,
Forsængelig er og al Rigdom og Guld.
Som Reg og som Uffe det en Gang forsvinder;
Ej kan os hjælpe den jordiske Muld.
Det sukker os ud fra Herren vor Gud,
Naar vi ej bruge det efter hans Bud.

27.
Om Sandhed og Rættighed og legnagtig Mund,
Om Rigdom og Fattigdom, Vaster og Død,
Om Velstand og Velstand og frydelig Sund,
Jeg slutter altsammen med endelig Fryd
Bereder mig, fra Verden at gaae;
Gid jeg det Evige hiffet kan faae.

28.
Naar vi skal samles for Himmels Konge,
Naar vi skal ende vor Dage og Tid,
Naar vi skal hellig med Englene syng,
Naar vi skal gaae ind Døden i Grund,
Naar vi skal staae blegnet og blaae
For Herrens Domme, hvor vil det da gaae.

29.
Vær os da naadig, Gud Fader! vor Skaber!
Jesus! vor Talsmand, og Fressere god!
Hellig Mand! Trøstermand! os ej forlader,
Men os bestænke af Salgheds Blod,
I Dødens Grund og sidste Blund,
Herren unde os en glædelig Grund.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

30.

Al da ej mere Fornøjselse nyder
Af vores Penge og jordiske Guld.
Uf! haat Basunen fra Himmelen lyder,
Herré, vær naadig den yderste Grund,
At vi da skal blandt Englenes Fal
Sorenes og samles i Himmelens Sal.

31.

Da skal vi finde vor Rigdom formeret,
Udi Guds Gierme og himmelske Huus,
Da skal vi frydes blandt Englenes Skare,
Dg for os skal skinne der himmelske Lys,
Som er Guds Ansigt blid, til evig Tid,
Da er vi fra Længsel og Noje befriet.

32.

Naar mine Dage er alle fuldendte,
Naar mine Fødder ej bære kan mig,
Naar mine Dine ej Lyset kan fiende,
Naar mine Lemmer ej røre kan sig,
Ledfag du da mig, Herré til dig,
Hoor jeg kan finde alle Vennerne min'.

33.

Jeg maae vel tænke, at alting har Ende
Alting maae en Gang forandres og dø,
Jesu! min Frelser! lær mig dig at kiende;
J hvor jeg vanker, mig altid raadfor;
Følg stedse mig, jeg raaber til dig,
Mig altid ledfage; min Sjæl tag til dig.

Jesu! min Frelser!
Tellan